

(15-1)

14902

5
(1-7)

Morgenbladet 8. mai 1947

Morgenbladets kronikk.

8. mai 1947.

Profetens død.

Av overlæge Johan Scharffenberg.

II.

HITLERS ekstase 10. november 1918 er hans best kjente, men sannsynligvis ikke hans eneste mystiske opplevelse. I hvert fall kom han av og til i sine taler, også i riksdagen, med forblommede hentydninger til at han tydelig hadde følt seg i forbindelse med Gud, og både han selv og hans tilhengere trodde at hans avgjørelser skyldtes forsynets umiddelbare inspirasjon. Delvis søkte han dog også råd hos astrologer.

Trevor-Roper refererer (s. 77) en uttalelse av en industrimann, Wilhelm Kepler, som var en av de tyske utsendinger til den økonomiske verdenskonferanse i London 1933: «Der Führer hat eine Antenne direkt an den lieben Gott.» Goebbels utmalte i 1934 hvordan Hitler som talsmann («Füersprecher») for det tyske folk trådte fram for Guds trone og førte dets sak.

Utenfor sine «henrykkelser» kan de paranoide profeter være tilsynelatende normale, men de har alltid vrangtanker om andres ondskap og egen storhet.

Hitlers forfølgelsesforestillinger var især rettet mot jødene og marxistene, han erklærte uttrykkelig at han ville utrydde dem, og han rakk jo langt på vei. Dette oppfattet han som sin guddommelige misjon.

I «Mein Kampf» (I. c. s. 69--70) skrev Hitler 1923:

«Seirer jøden ved hjelp av sin marxistiske trosbekjennelse over denne verdens folk, da vil hans krone bli menneskehetens dødskrans, da vil denne planet atter, som en gang for millioner år siden, dra mennesketom gjennom eteren. Den evige natur hevner ubønnhørlig overtredelsen av sine bud.

Så tror jeg i dag å handle i den allmektige skapers ånd: Idet jeg verger meg mot jøden, kjemper jeg

for Herrens verk.» (Spørret i originalen.)

Hans selvfølelse, som innerst inne sakens var overkompensasjon av et «mindreverdskompleks», var alt i 1923 så stor at han ved «Putschet» 8. november forkynte: «Den politiske ledelse overtar jeg.»

Ved krigsutbruddet i september 1939 framholdt han, at nå var han rikskansler og ikke en Bethmann-Hollweg.

I en tale 24. februar 1940 i Hofbräuhaus i München, sa han om den første verdenskrig:

«Hvis dengang en viss Adolf Hitler istedenfor å være tysk musketer hadde vært tysk rikskansler, tror man kanskje at disse det internasjonale demokratis kapitalistiske avguder hadde seiret dengang?» Senere i samme tale: «Jeg har i det indre og utad alltid bare hatt den ulykke å måtte kjempe mot luter nuller.»

I 1934 laget hans tilhengere slagordet:

«Adolf Hitler ist Deutschland, Deutschland ist Adolf Hitler.»

Bare en stormannsgal kunne tillate en slik blasfemi.

Hans uttalelser om å stå under forsynets særlige varetekt er typiske. I en tale 8. september 1932 i sirkus Krone i München sa han: «Min store mot-spiller, rikspresident von Hin-

Morgbl. 8/5.1947

6 (1-7)

denburg er i dag 85 år gammel, og jeg er 43 år gammel og føler meg helt frisk. Meg vil heller intet skje, ti jeg føler tydelig for hvilken stor oppgave Forsynet har utsett meg. Når jeg engang er 85 år gammel, lever herr von Hindenburg forlengst ikke mer.»

Tale i Danzig 20. september 1939: «Mål I min egen lykkefølelse over at forsynet har kalt meg til å virkeliggjøre det som alle de beste tyskere lengtet etter.»

Radiotale om redningen ved attentatet 20. juli 1944: «Jeg oppfatter det som en stadfestelse av Forsynets oppdrag til fremdeles å strebe mot mitt livsmål, således som jeg hittil har gjort det.»

Tale 4. august 1944: «Jeg er skjebnen takknemlig for at den lot meg leve, bare fordi jeg kan føre kampen videre. Ti jeg tror at jeg er nødvendig for nasjonen, at den trenger en mann som ikke under noen omstendigheter kapitulerer, men ufortrødent holder troens og tillitens fane høyt, og fordi jeg tror at ingen annen ville gjøre det bedre enn jeg gjør det.»

Hitlers bilde ble satt på alteret i enkelte kirker, og det ble reist altere for ham ved fester i friluft. Barn lærte bordbønn til Hitler, i et hjem for svangre kvinner ble det daglig rettet bønn

til hans bilde, og kvinnene «viet sine barn til ham».

I dødsannonser het det N. N. «døde i troen på Adolf Hitler».

Overpresident — og svindler — Kube sa 24. februar 1934: «Gud vil at Adolf Hitler skaper nytt. Allfader er med ham og guddommelig hell er gitt ham».

Baldur von Schirach: «A tjene Hitler er å tjene Tyskland, å tjene Tyskland er å tjene Gud».

Riksminister Kerrl sammenlignet Hitler med Jesus.

Alt i 1933 ble julesalmen «Stille Nacht, heilige Nacht» omdiktet til å gjelde Hitler («der Kanzler wacht»).

«Des Führers Schreiten ist Gebet» o. s. v.

(Tysklands største statsmann Bismarck var aldri gjenstand for en så sinnssvak kultus. — Riksdagen nektet å hilse ham på hans 80-års dag!)

En krets av tyske protestantiske prester protesterte 1934 i en skrivelse til Hitler selv mot at det ble ytet ham «en hyldest som bare tilkommer Gud».

Et menneske med selvkritikk og sunn sans ville ha forbudt en slik avgudsdyrkelse, men Hitler kunne aldri få nok, den var en uunnværlig stimulans. Han ble malt både som St. Georg i skinnende rustning og som taler i en ølkneipe med teksten: «I begynnelsen var ordet». Legg hertil

(Fortsettes side 6.)

Profetens død - -

(Fortsatt fra 2. side.)

hans raserianfall, mistenksomhet og blodtørst — «Hodene skulle rulle» når han kom til makten, lovte han før 1933 — hans lovstridige massehenrettelser 30. juni 1934, hans ordre om langsom kvelning — med filming — av de sammensvorne etter attentatet 20. juli 1944 og utryddelse av deres familier, hans løgnaktighet og brudd på troskapseden til forfatningen, og som motsetning hans kvalme sentimentalitet og tårer, hans mystikk — innvielse av nye faner ved berøring med «blodfanen» fra 9. november 1923 (en «mana»-forestilling) —, hans feighet (i motsetning til Churchill besøkte han aldri bombede tyske byer), legg sammen alle disse trekk og De får et byzantinsk mosaikkbilde av det tredje rikes Messias, profeten for det tyske blods religion.

Under krigen erklærte han gang på gang høytidelig at i motsetning til lederne i 1918 skulle han «aldri kapitulere», og dette løfte holdt han, med den følge at det Tysk-

Morgenbl. 8/5. 1947

7
(1-+)

land han lot etter seg i 1945, var langt verre herjet og langt mer hatet og foraktet enn keiserriket i 1918. Han kom til makten ved løgnen om «dolkestøtet» som forspilte den sikre seier, og løftet om oppreisning for Versaillesfreden og om Tysklands verdensherredømme. Den fred det tyske folk omsider vil få etter hans frelsergjerning, vil bli den mest nedverdiggende i verdenshistorien. «Bismarcks overmann» la Bismarcks verk i grus.

Trevor-Roper gjengir (s. 45) den dyktige general Halder's karakteristikk: «Da jeg samarbeidet med ham, speidet jeg alltid etter tegn på geni hos ham. Jeg strevet hardt for å være rettskaffen og upartisk og ikke la meg blinde av min uvilje mot mannen. Aldri fant jeg geni hos ham, bare det djevelske».

A, om han og de andre generaler i tide hadde skjönt det syke hos Hitler, det var Reichswehrs støtte som etter Hindenburgs død 1934 gjorde det mulig for Hitler å bryte Weimarforfatningen og tilrive seg makten ved et statskup. Men det var vesentlig Chamberlains skyld at generalene ikke styrtet Hitler høsten 1938.

Hitler stod på høyden av sin makt da han 22. juni 1941 angrep Sovjet-Samveldet, og ennå syntes lykken å følge ham; i oktober forkynnte han at den russiske hær var definitivt slått.

Så kom den fryktelige vinter 1941—1942, krig med USA, russernes seige motstand, invasjon i Marokko, nederlaget ved Stalingrad, Italias sammenbrudd 1943, invasjonen i Frankrike 6. juni 1944. For en nøktern militær, økonomisk og politisk vurdering kunne det ikke lenger være tvil om at Tyskland hadde tapt krigen, attentatet 20. juli 1944 var et forsøk på å oppnå bedre fredsvilkår ved å ofre «føreren». Til dem som den gang sørget over hans redning, sa jeg straks at det tross alt var det beste, ellers ville det oppstått en ny «dolkestøtlegende». «Hadde bare Hitler fått leve, ville han seiret til slutt», han ville fått martyrglorien. Hitler burde få tømme den bitre kalk til siste dråpe. Jeg håpet — mer enn trodde — at han ville bli fanget levende og komme under psykiatrisk observasjon.

Hans selvmord utelukker ikke muligheten av en undersøkelse, f. eks. ved strid om et testamen-

ts gyldighet må de sakkyndige uttale seg om en avdøds sinns-tilstand.

For den omskolering av det tyske folk seierherrene med rette ønsker, ville det være nyttig å oppnevne en kommisjon av psykiatrisk sakkyndige fra nøytrale land, navnlig Sveits og Sverige, til å samle opplysninger og avgi erklæring om Hitlers sinns-tilstand. Hva enten konklusjonen blir «sinns syk» eller «paranoid psykopat», ville en slik helt objektiv redegjørelse bli den beste motgift mot Hitlerlegenden. Det bør i fredsvilkårene fastsettes at lesebøkene i alle skoler skal inneholde en uangrikelig riktig redegjørelse ikke bare for Hitlerstyrets forbrytelser, men også for dyrkelsen av føreren. Det tyske folk må lære å forstå sin kritikkløshet og le av den, selv om det blir krampelatter. En skildring av Hitlers siste dager og selvmord bør også bli obligatorisk lesestoff i skolen, og hvis det ikke kan påvises faktiske feil i Trevor-Ropers bok, kan den gi et godt grunnlag. I en siste artikkel skal jeg gjengi dens viktigste opplysninger.

Johan Scharffenberg.